

[Aksel Møller.]

nå til enighed mellem så mange som overhovedet muligt. Jeg mener, der er to væsentlige områder, hvor vi må søge at finde frem til en ordning, som kan samle os. Det ene er spørgsmålet om industriens fremtidige stilling, det andet er spørgsmålet om beregningen af apotekerafgifterne. Og jeg kan ikke tænke mig andet, end at der, når vi først får det materiale frem, der er nødvendigt for at bedømme disse to spørgsmål — sådan som et ordentligt og solidt arbejdende udvalg jo skal have det — da også vil vise sig at være tanker, om hvilke vi vil kunne samles.

Vi vil medvirke til lovforslagets gennemførelse, fordi vi nu engang på det givne grundlag, som den historiske udvikling har skabt, finder, at lovforslagets bestemmelser er bestemmelser, som det vil være naturligt at gennemføre, og som sigter frem imod mål, der, altså på det givne grundlag, er naturlige at sigte frem imod. Vi vil medvirke til lovforslagets gennemførelse under den forudsætning, at man under arbejdet i udvalget finder frem til bestemmelser, der ikke, således som de nuværende, gør det umuligt for os at deltage i forslagets vedtagelse. Men vi forlanger ingenlunde, at arbejdet i udvalget skal være bundet til alternativet: det forelagte lovforslag på disse områder eller det forrige forslag på disse områder. Jeg synes, vi skal mødes fordomsfrit til forhandling om problemet, erkendende, at det vistnok er den eneste måde, hvorpå vi har håb om at finde frem til noget, der kan samle et stort flertal i dette høje ting.

Som sagt — den højtærede minister kan være beroliget: vi møder med den bedste vilje af verden.

Bertel Dahlgaard: Som det er fremhævet af tidligere ordførere, er det forslag til apotekerlov, den højtærede indenrigsminister her har fremsat, særlig på to punkter forskelligt fra det forslag, den tidligere indenrigsminister fremsatte her i tinget den 27. januar i år. Det radikale venstre kan nu på alle væsentlige punkter tiltræde lovforslaget, som det foreligger. Jeg skal derfor med hensyn til en række enkeltheder henviser til de udtalelser, jeg fremsatte under behandlingen her i tinget af det tidligere

lovforslag — disse udtalelser findes i folketingsstidenden for 1952—53, sp. 1972 ff.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi nu kommer i gang med udvalgsarbejdet, den detaljerede gennemgang af lovforslaget. I anledning af det ærede medlem hr. Aksel Møllers bemærkninger i dag vil jeg sige, at formålet med enhver udvalgsbehandling jo altid må være at opnå den størst mulige enighed. Jeg kan i denne forbindelse dog ikke lade være at minde det ærede medlem om, at en ham tidligere nærstående politiker i henseende til dette at opnå enighed fremkom med et guldkorn; det var den tidligere statsminister Knud Kristensen, der meget stærkt understregede, at det at opnå enighed var jo ikke det eneste, det drejede sig om, det kom også lidt an på, hvad det var, man blev enig om.

De allerfleste af dette lovforslags paragraffer vil der sikkert efter drøftelsen kunne opnås almindelig enighed om; meningsforskellighederne vil nok — som det er sagt — særlig koncentrere sig om de problemer, der knytter sig til de medicinske specialiteter og til afgiftsordningen for apotekerne. Jeg vil derfor gerne fremsætte nogle principielle betragtninger vedrørende disse to punkter.

Som udgangspunkt for en behandling af lovgivningen vedrørende medicinproduktionen og medicinforhandlingen må man altid erindre, at det her drejer sig om erhverv, der af staten har fået enten et monopol eller visse særrettigheder. Apotekerne arbejder under et privilegiesystem, og medicinalfabrikkerne har for en del af deres produkter en statsbeskyttelse af særnavn, som medfører opretholdelse af højere priser, end følgen ville blive af almindelig fri konkurrence.

Privilegiesystemet for apotekerne har til formål at sikre befolkningens forsyning med medicin på betryggende vis, så fejltagelser ved medicinens blanding og udlevering forebygges i så høj grad, som det overhovedet er muligt. Systemet med statsbeskyttede særnavn for medicinalindustrien har til formål at yde fabrikkerne en økonomisk godtgørelse for deres forskningsarbejde og de derved opnåede resultater.

Nu er der både herhjemme og i andre lande adskillige, der har den opfattelse, at når erhverv på denne måde i væsentlig grad bygger deres virksomhed på den ene eller den